

"Reigen, geschreven in 1900 en meer dan 20 jaar later pas opgevoerd, bevatte voor Schnitzlers tijdgenoten explosief materiaal. Hypocrisie, huichelarij en schijnheiligheid van de burgers wat seks en moraal betreft werden hierin ironisch en meedogenloos aan de kaak gesteld." (...) "Tanghe bevrijdt Schnitzler zonder direct te actualiseren uit het te nauwe korset van zijn tijd. Hij laat Reigen onder zijn originele titel spelen en dus niet als 'rondedans'. In tegenstelling tot wat de titel aangeeft, beweegt de voorstelling zich in twee richtingen. Verticaal verwijst de rode plank naar het heden (de zaal in). Horizontaal liggen op de vloer twee loopbanden waarop de mannen en vrouwen gereden en geschoven worden, waarop ze blijven staan en wachten op de plek waar zij geplaatst worden." (...)

"Regieaanwijzingen van Schnitzler, beschrijvingen van een straat, van echtelijke slaapkamers of van een café van geurende viooltjes in boudoirs en chambres séparés, zijn gebleven wat zij in de tekst zijn: de letters, de zinnen geprojecteerd op een vrij smal doek waarmee de ruimte op de achtergrond wordt afgesloten." (...) "Het is dikwijls de muziek die een ironische emotie opwekt en die het intellectuele weefsel van Schnitzlers dialogen uit elkaar trekt en in de leemtes erin laat kijken." (...) "Marie-Louise Stheins en Peter De Graef spreken door zendmicrofoontjes, zodat hun stemmen worden vervormd en een eigen geluidswaarde krijgen. De acteurs en de techniek schrijven samen een partituur en net als de muziek creëren zij een scala van klanken en intonaties. Het werkt hilarisch en komisch." (...) "Tijdens de talrijke coïtusacts raken de acteurs elkaar niet aan, maar de verschillende variaties van hoe men al of niet moeizaam tot het orgasme komt, worden door zuchten, kreunen en hijgen, geschreeuw en gejack als het ware getoond. Het slaan en verkrachten werken niet direct en zijn ook niet grof, maar raken des te meer door de suggestie." (Drs. Hana Bobkova / Financiële Dagblad)